NN 90/2020 (7.8.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-29/20-9 od 29. travnja 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1756

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te sudske savjetnice Matee Milolože, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grad R.-R., R., zastupan po opunomoćeniku D. Š., odvjetniku u Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe A. H. d.o.o. Z., koju zastupa član uprave J. D. i G. M., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 29. travnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/19-11/459, urbroj: 376-05-3-20-4 od 8. siječnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženik je odbio zahtjev tužitelja za utvrđivanje A. H. d.o.o. Z. infrastrukturnim operatorom za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Grada R. i za utvrđivanje količine i vrste infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Tužitelj u tužbi u bitnome ističe da je tuženik odlučio o upravnoj stvari pa smatra da tužbom može zahtijevati da ovaj Sud ocijeni zakonitost takve odluke tuženika. Navodi da je svojim zahtjevom pokrenuo upravni postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na svom ustrojstvenom području te utvrđivanje količine i vrste infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Ističe da je u svom zahtjevu naveo da zainteresirana osoba na njegovom području obavlja djelatnost elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga te izvršava ovlasti prava puta pa se za nju može pretpostaviti da je infrastrukturni operator. Pojašnjava kako svoja saznanja o tome crpi iz ugovora koje je sklopio sa zainteresiranom osobom o osnivanju prava građenja i instaliranja opreme, a koje je isprave dostavio uz zahtjev. Navodi da je tuženik odlučivao u postupku na temelju različitih izjava tužitelja i zainteresirane osobe pa je mišljenja da je tuženik bio dužan u takvoj situaciji provesti ispitni postupak i odrediti izvođenje dokaza kako bi se utvrdile činjenice i okolnosti koje su bitne za razrješenje pravog stanja stvari i time omogućilo strankama ostvarenje i zaštita njihovih prava i pravnih interesa. Smatra da je tuženik trebao obaviti i očevid na nekretninama koje su navedene u ugovorima, a bilo bi svrhovito da je održao i usmenu raspravu. Ističe da je tuženik postupio protivno načelima upravnog postupka, osobito načela utvrđivanja materijalne istine, a posljedično je pogrešno primijenio i materijalno pravo (članak 28. ZEK-a i članak 5. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta). Iz navedenih razloga predlaže da se poništi rješenje tuženika i tužitelju naknade troškovi upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome ističe da je osporeni akt donesen u povodu zahtjeva tužitelja za utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta. Smatra neosnovanim navode tužitelja da se u postupku nije vodilo računa o pravilnima postupka, da činjenice nisu potpuno utvrđene i da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome ističe da je tuženik već donio rješenje Klasa: UP/I-344-03/19-11/233, Urbroj: 376-05-3-19-8 od 20. kolovoza 2019., kojim je kao neosnovan odbio tužbeni zahtjev da se zainteresirana osoba utvrdi infrastrukturnim operatorom za elektroničku komunikaciju koja je izgrđena na nekretninu u vlasništvu tužitelja. Navodi da je tužitelj imao mogućnost predmetno rješenje osporavati tužbom. Tužitelj nije iskoristio pravo na pravni lijek pa zbog propuštanja roka da pokrene upravni spor, sada ponovno podnosi identičan tužbeni zahtjev pogrešno tumačeći da je navedeno pismeno pojedinačna odluka kojom je tuženik odlučio o upravnoj stvari. Ističe da se ne mogu